

De Kaping van de Boevenbus

In Veenhuizen zijn in de loop van de tijd talloze landlopers, bedelaars en misdadigers gedetineerd geweest. Ook al was Veenhuizen een open gevangenis, de gedetineerden zaten toch in een betrekkelijk kleine ruimte bij elkaar. Het was ook niet de bedoeling van de leiding om het iedereen naar de zin te maken. Echter, vergeleken bij andere gevangenissen zat je niet zo slecht in Veenhuizen. In zo'n open gevangenis hoefden de gevangenen niet de hele dag in hun cel te zitten, maar ze konden ook op het land en in de fabrieken werken.

Niet iedereen nam hier genoeg mee. Velen probeerden te ontsnappen aan het toch wel strenge gevangenisregime. De bewaking had er af en toe de handen vol aan om iedereen binnen de poorten te houden. Ontsnappingspogingen waren soms aan de orde van de dag. Vooral als er van hoger hand werd bezuinigd op het aantal bewakers of hun opleiding, dan was het hek van de dam.

Gelegenheid maakt de dief is het spreekwoord en dat gold ook bij de boevenbus van Veenhuizen.....

Op een dag zou een groep gedetineerden vervoerd worden van het woongesticht naar het werkgesticht. De bus stond klaar voor de Oude Poort en een aantal gevangenen stapte alvast in. De chauffeur, brigadier M., stond op zij van de bus en keek naar het gebeuren. Hij had uit voorzorg de sleutel uit het contact gehaald, want je wist het maar nooit met deze gasten.

Het was regel dat een GeWa (gestichtwachter) voorin de bus plaats moest nemen en een tweede achterin. Maar zij waren beiden nog niet zover en hadden nog wel even tijd voor een praatje met de chauffeur. Ze stonden achter de bus en namen nog even het transport door. De gevangenen gingen een voor een de bus in tot de groep compleet was.

De chauffeur en de beide GeWa's stonden nog rustig de rit door te nemen toen een van de gevangenen naar voren liep en op de stoel van de chauffeur ging zitten.

Bliksemsnel stak hij een plug in het contact en startte de bus. Voordat iemand door had wat hier gebeurde, gaf hij een dot gas en scheurde de Generaal van den Boschweg op in de richting van de Hoofdweg. De chauffeur en de beide GeWa's waren verbijsterd. Ze hadden het nakijken en sloegen onmiddellijk alarm.

De meeste gedetineerden in de bus waren hier natuurlijk niet op voorbereid en waren al even verbaasd. Het was net Wild West en er rees paniek bij de bewakers. Men had veel ervaring met ontvluchtingen, maar voor zo'n geval was nog nooit een protocol geschreven. De leiding zette direct posten uit in de omgeving om de vluchtelingen te achterhalen.

De kaper jakkerde inmiddels naar de Hoofdweg, met de deuren nog wagenwijd open. Was dit nu een kans voor de inzittenden om te ontsnappen? Het kwam voor de meesten wel onverwacht.

Halverwege de Generaal van den Boschweg stond brigadier W. Hij zag de bus aankomen, wist onmiddellijk, wat er aan de hand was en dwong met ware doodsverachting de bus tot stoppen. De kaper van de bus had andere plannen en kwam in volle vaart op W. af. Deze sprong bliksemsnel opzij, gooide zijn dienstfiets nog voor de bus en stond als aan de grond genageld toen de bus zijn fiets plat reed. Grote paniek natuurlijk ook bij de gedetineerden, want er zaten ook gevangenen in de bus die helemaal niet van plan waren om te vluchten. Een paar honderd meter verder was de T-splitsing met de Hoofdweg. De kaper wilde rechtsaf en moest afremmen. Een gevangene zag zijn kans schoon en sprong in de bocht de bus uit. Hij dacht te kunnen ontsnappen, maar die poging was nutteloos. Hij kwam hard neer op het wegdek en brak hierbij zijn pols. Daarna was hij machteloos en kon snel ingerekend worden.

De bus, weer wat op snelheid gekomen, reed met een noodgang langs het Friese Schut. Inmiddels waren er nog een paar gedetineerden uit de bus gesprongen, maar ongeveer de helft zag dat niet zitten en bleef angstig en gespannen op hun stoel.

De kaper gaf meer gas richting Elleboogsvaart in de richting Haulerwijk.

Het hele korps van de GeWa was gealarmeerd en in opperste staat van paraatheid gebracht om de bus te stoppen. Inmiddels waren meer gevangenen in de bus niet

gelukkig met de situatie. Lang niet iedereen in de bus wilde vluchten en dat leidde tot wilde discussies en geschreeuw tussen de gevangenen onderling. Inmiddels waren de posten van de GeWa op weg in de richting van Haulerwijk om de bus desnoods met geweld tot stoppen te dwingen. Maar ook zonder geweld kwam de bus uiteindelijk tot stilstand ter hoogte van het Blauwe Bos.

Een aantal gevangenen sprong er alsnog uit en rende het bos in. Maar waar moesten ze heen? Inmiddels had de bewaking van Veenhuizen zowel het Blauwe Bos als de omgeving omsingeld en de ontvluchte gedetineerden hadden dus geen schijn van kans.

Er volgde een ware klopjacht op de vluchtelingen in het bos met een vreemde ontknoping.

Op dezelfde ochtend van deze ontsnapping had een politieagent uit een naburig dorp een geheime afspraak gemaakt met een vriendin in het Blauwe Bos. Terwijl die twee lekker bezig waren, werd hun innig samenzijn wreed verstoord door de

vluchtende gevangenen. Die hadden geen oog voor het vrijende stel en baanden zich een weg door het bos.

Ze werden al snel omsingeld door de bewakers, maar ook de politieagent en zijn vriendin. Die konden ook geen kant op en werden tevens als verdachten ingerekend. Dat werd voor beiden nog een pijnlijke zaak. Ze hadden thuis

heel wat uit te leggen, want ook dat werd de dag erop breed uitgemeten in de kranten.

Toch waren er tijdens deze kaping twee mannen ontvlucht. Toen ze de bus uit kwamen zagen ze de auto van de agent met de sleutel nog in het contactslot. Ze bedachten zich geen moment, sprongen in de auto en reden weg via Donkerbroek naar Heerenveen. Daar lieten ze hun auto achter bij het station met de sleutel op de rechter voorband en stapten op de trein. Ze lieten verder geen sporen na en waren voor goed verdwenen.

De overige deserteurs beseften, dat er aan een hachelijk avontuur een einde kwam.

Al met al was het een dwaze uitzichtloze poging en iedereen kon, op die twee na, weer worden ingerekend, inclusief de kaper. Hij had toch zo'n goed plan en had het

zo goed voorbereid. De hele week was hij bezig geweest om ongezien de contactsleutel van de bus te bemachtigen en die te kopiëren door er vooraf een afdruk van te maken in zeep. Nu was zijn vluchtpoging mislukt en moest hij boeten voor zijn daad.

Ontvluchten is weliswaar het recht van iedere gevangene, behalve als er schade wordt toegebracht aan Rijkseigendommen. In dit geval betrof het de dienstfiets van W. en niet te vergeten de schade aan de bus.

De kaper was hierna letterlijk onder de pannen. Hij werd direct op water en brood gezet in het cellencomplex de „Rode Pannen”. De rest van de mannen had een gevaarlijk avontuur beleefd en overleefd. Voor hen bleef het daarbij.....

Veldwachter Smitje... Schiet bijna Raak

Om kansrijk aan de bewakers te ontkomen waren goede contacten met vrienden en bekenden belangrijk. Vooral als die in het bezit waren van een auto.

Maar eenvoudig was het niet, want personen en vooral auto's mochten het dorp niet in. De Hoofdweg was alleen voor openbaar verkeer toegestaan. Voor de rest was Veenhuizen verboden toegang. Iedereen die dit negeerde liep een grote kans om aangehouden te worden. Dat werd genoteerd door de veldwachter of een GeWa. Je kreeg daarvoor een bekeuring en werd naar de Hoofdweg gestuurd.

Het was in de jaren '50. Gevangenen gingen altijd lopend in de groep naar het werk onder leiding van een of twee GeWa's. Dit was een situatie, waarbij een gevangene op afspraak uit de rij kon ontsnappen, omdat de bewaking op zo'n moment eigenlijk minimaal was.

Van de zeven veldwachters in Veenhuizen was veldwachter Smit wel de markantste. Hij werd geacht de wet te handhaven en mocht een geladen pistool dragen.

Smit, in de volksmond „Smitje” genoemd, was in het dorp een autoriteit.

Hij was als een soort dorpsdiender steeds op pad om je een oor aan te naaien als je iets verdachts deed. Als jachtopziener was het een van zijn belangrijkste taken om op het stropen van konijnen en hazen toe te zien. Hij voelde zich ook verantwoordelijk voor de gevangenen en de GeWa's die buiten de poorten van de gevangenis rondliepen. Tevens was hij de controleur, een soort politieagent, die orde en tucht moest handhaven in naam der wet en dat droeg hij ook uit.

Smitje was fanatiek. Op een zondag was er een groep gevangenen lopend op klompen, onder begeleiding een paar GeWa's op weg naar de kerk.

Smitje had dienst en patrouilleerde toevallig ook vlakbij de groep. Opeens kwam daar een auto langszij. Het rechter portier ging open en een gevangene stapte snel de auto in. Voor de GeWa's wisten wat er gebeurde, was de vogel al gevlogen richting Assen.

Smitje zag dat voor zijn ogen gebeuren op een afstand van ca. twintig meter. Hij stond als aan de grond genageld, wat een brutaliteit! Maar hij was onmiddellijk weer in zijn rol toen hij een motorrijder zag aankomen. Hij maakte zich breed en hield de man aan. Deze stopte en Smitje brulde: "Ik zeg, ik zeg...achter die auto aan daar!" Hij sprong achterop de motor en met getrokken pistool werd de achtervolging ingezet. Smitje schoot heldhaftig drie keer, maar de auto was na een minuut al in geen velden of wegen meer te zien. Ze moesten de achtervolging staken.

Er werden nog wel wat posten opgeroepen in de vluchtrichting, maar de bewakers en ook Smitje moesten erkennen dat dit zinloos was. Hij hijgde nog van inspanning na zijn mislukte actie toen hij op zijn manier zei: "Ik zeg, ik zeg, ik heb drie keer geschoten. Twee keer mis en ik zeg, ik zeg: de derde keer bijna raak,".

Dat hij niet dapper was kon men hem niet verwijten, maar hij kon niet voorkomen dat de deserteur voorgoed wegbleef na een goed opgezette vluchtpoging.

Smitje krijgt Lik op Stuk

Smitje zat ook altijd achter de jeugd aan. Baldadigheid moest bestraft worden vond hij. Bijna overal waar de jeugd aan het spelen was of was geweest, controleerde hij of ze geen rommel had achtergelaten of kattenkwaad had uitgehaald.

Op een middag had een stel opgeschoten kwajongens ergens aan de kant van de vaart met wat tuingereedschap een paar gaten gegraven. Ze hadden de grootste lol gehad.

Smitje had eerder op de dag geconstateerd dat er ergens op het Eerste Gesticht een gazon vernield was en had dit doorgegeven aan zijn meerderen.

Hij kreeg opdracht om te onderzoeken wie dat gedaan had. Hij ging er op zijn fiets op uit en was ervan overtuigd dat dit een kwajongensstreek was. Dus lette hij speciaal op groepjes spelende jongens.

Het gazon was met een schop lelijk bewerkt en het zou veel tijd en moeite kosten om het te repareren. Al snel dacht Smitje iets verdachts te zien. Hij zag dat de bovengenoemde groep jongens lopend naar huis ging met tuingereedschap op de nek. Hij legde gelijk een verband met het vernielde gazon. „Ha,” dacht hij, „daar zul je ze hebben.” Hij sprak ze erop aan en vroeg: „Zo, wat is er gebeurd, hebben jullie dat gazon op het Eerste Gesticht vernield?”

Ik zeg, ik zeg: Dat ligt helemaal overhoop! Denk erom, geen smoesjes. De waarheid en ik zeg, ik zeg: niets dan de waarheid. Wat hebben jullie daar gedaan? Hebben jullie dat vernield?”

De jongens waren zich van geen kwaad bewust en ontkenden in alle toonaarden. Onverrichterzake ging „Smitje” naar zijn kantoortje.

Veenhuizen is van oudsher een staatje met eigen regels en Smitje vond dat de hoogste instantie moest worden verwittigd. Hij belde de Hoofddirecteur en meldde het voorval. Die nam de zaak hoog op. Daarop werden de ouders van de jongens gevraagd om voor de directie te verschijnen. Ook zij verklaarden dat de jongens niets te maken hadden met de graafwerkzaamheden in het gazon. Een reprimande bleef uit, omdat er geen bewijs was. De beschuldiging was onterecht en dat bleef niet zonder gevolgen.

Drie dagen later kreeg „Smitje” lik op stuk. Een onbekend aantal jongens had bij zijn afwezigheid bij hem thuis ingebroken en de huiskamer vol gezet met vuile wc tonnen. De stank was niet te harden.

Het hele huis was doordrenkt met de geur van stinkende drek. Daar stonden uiteraard geen namen bij.....

Smitje, een aparte Speurneus

Smitje was niet alleen veldwachter, maar hij bemoeide zich ook met de gedetineerden en bewakers binnen de inrichting. Hij rechercheerde regelmatig binnen de poorten. Hij zocht overal wat achter. Zo maakte hij er een gewoonte van om aan de sleutels van de cellen te ruiken. Iedereen verklaarde hem voor gek, want wat kon je daar nu uit opmaken. Maar zo gek was dat helemaal niet, zoals zou blijken.....

De sleutels van de cellen werden angstvallig achter slot en grendel bewaakt, zodat gevangenen en onbevoegden daar niet bij konden komen. Smitje had net als de bewakers toegang tot de sleutels. Hij vertrouwde niemand, alleen zijn eigen neus. Die goede neus kwam hem zeer van pas.

Op een goede dag rook hij weer aan de bos sleutels waar de cellen mee afgesloten werden. Zijn moeite werd beloond. Een van de sleutels rook naar zeep en Smitje was direct gealarmeerd. Hij vroeg onmiddellijk naar het celnummer van de sleutel. Wat was het geval?

De gedetineerde Bram S. had 's morgens bij het ontsluiten van zijn kooi kans gezien zijn sleutel in handen te krijgen. De sleutelbos hing op een onbewaakt ogenblik even aan zijn kooi in het slot. Hij had snel een afdruk gemaakt in een stuk zeep. Daarna stak hij de sleutel weer in het slot. Met de afdruk had hij die dag een

duplicaat gegoten in de smederij waar hij dagelijks werkzaam was. Zo zou hij langs de normale weg 's nachts gewoon via de deur van zijn kooi kunnen ontsnappen.

Het werd avond en alle gevangenen stonden in de rij voor hun kooien om ingesloten te worden voor de nacht.

'Smitje' stond met een bewaker bij de kooi van de niets vermoedende Bram S.

"Zo," zei Smitje, "Ik zeg, ik zeg, het is ten strengste verboden om voorwerpen mee te nemen naar de slaapzaal. Ik zeg, ik zeg: jij moet maar eens een paar dagen naar de rode Pannen. Denk je hier te kunnen ontsnappen? Laat maar eens zien wat je vandaag in de smederij gemaakt hebt."

De gevangene kon niet anders dan de kopie van de sleutel aan de veldwachter overhandigen.

Smitje was zo trots als een pauw, dat hij een vluchtpoging had verijdeld en vertelde dit in geuren en kleuren aan zijn collegae.

Bram S. kon een paar dagen extra genieten van water en brood. Jammer van zijn goed bedoelde poging. Dat feest ging dus niet door en de sleutel van zijn kooi bleef voorlopig achter slot en grendel...

Van Klaploper tot Moordenaar

Imke de Jong, geboren in 1917 in Fochteloo, was een man die regelmatig werkeloos was. Hij was berucht om zijn inbraken in de gemeente Ooststellingwerf en raakte steeds meer aan lager wal. Zijn opa gaf hem geregeld onderdak en een zakcentje, maar een vaste woon of verblijfplaats had hij niet. Hij was een echte klaploper. Iedereen in het dorp wist, dat Imke niet altijd eerlijk aan zijn geld kwam. Daarom kwam hij regelmatig in aanraking met de politie. Hij was in het bezit van een pistool, maar had daar geen vergunning voor. Het moet tijdens de Tweede Wereldoorlog geweest zijn, dat hij op een nacht een inbraak pleegde bij een woning in Langedijke.

Het leek allemaal van een leien dakje te gaan, want hij dacht dat er niemand thuis was. Toch had hij, voor het geval er iemand zou opduiken tijdens de inbraak, zijn geladen pistool bij zich gestoken. Hij kon aanvankelijk ongestoord zijn gang gaan en dacht de buit al binnen te hebben. Maar toen gebeurde er iets onverwachts. Hij was niet alleen. De bewoner die boven lag te slapen was wakker geworden. Opeens klonk een luide stem halverwege de trap: "Wat moet dat daar? Donder op, je hebt hier niks te zoeken." Imke trok zijn pistool en zonder zich te bedenken schoot hij drie maal in de richting van de bewoner. Die zakte gelijk in elkaar en plofte met een doffe klap op de vloer. Voordat Imke beseftte wat voor een bloedbad hij had aangericht, blies de man zijn laatste adem uit.

Hij had iemand vermoord!!! Zonder om te kijken vluchtte de moordenaar in paniek het huis uit. De politie was hem de volgende dag al snel op het spoorde en arresteerde hem. Imke de Jong werd aangeklaagd en veroordeeld voor de moord in Langedijke. Hij werd in Veenhuizen geplaatst, waar hij een jarenlange gevangenisstraf uitzat.

Zoals zoveel delinquenten heeft hij tijdens zijn detentie een schilderij gemaakt dat nu nog bij een van zijn nazaten, Hidde H. uit Oosterwolde, in

de kamer hangt. Dit geschilderde tafereel heeft voor hem een bijzondere waarde. „Ik weet niet zoveel van die man zelf. Het was ver voor mijn tijd en het is moeilijk te weten te komen, wat er precies met hem gebeurd is. Ik heb dat geprobeerd te achterhalen en dat is voor een deel gelukt. Maar wat er ook gebeurd is: dit is een familiestuk dat bewaard moet blijven,” volgens Hidde. „Hij is zijn roeping misgelopen, hij had beter schilder kunnen worden in plaats van klaploper.”

Tandenborstel als Uitbraak-Werktuig

Veenhuizen had nogal wat soorten gevangenen onder dak, zoals souteneurs, drugshandelaars, moordenaars, verkrachters, fraudeurs, etc.

Het was vaak niet gemakkelijk om al die mannen in toom te houden.

De onderlinge verhoudingen waren vaak verstoord en dan traden er nogal eens gevechten op onder de gevangenen. De

bewakers moesten dan hard optreden om de vechtersbazen uit elkaar te halen. Als er iemand echt agressief, onhandelbaar of gevaarlijk was voor zijn lotgenoten of voor de bewaking, dan ging hij naar het cellencomplex 'de Rode Pannen' waar hij noodgedwongen zijn straf in een cel moest uitzitten.

Er was een zeer strenge controle op voorwerpen, die in de cel gebruikt mochten worden. Behoudens een aantal toiletartikelen was dit zo goed als niets, want de bewaking wist, dat gedetineerden zo ongeveer alles konden gebruiken om een wapen of uitbraak-werktuig te maken.

Zo zat in 'de Rode Pannen' in een van de cellen een zware onverbeterlijke en gevaarlijke crimineel, Rowe genaamd, zijn straf uit. Het was een Duitser die altijd door drie man benaderd moest worden als het eten werd rondgebracht. Dat deze man agressief was, wist iedereen maar dat hij ook vluchtgevaarlijk was, had niemand in de gaten.

s'Avonds was hij altijd opmerkelijk rustig, maar overdag hing hij de beest uit. Hij schold iedere bewaker voor rotte vis uit en dreigde iedereen te vermoorden, die te dicht in zijn buurt kwam. De bewakers kwamen dan ook niet graag voor inspectie bij hem binnen in zijn cel. Maar zo lang hij achter de tralies bleef, ging er alleen maar dreiging van hem uit.

Niemand bemoeide zich verder met hem en het leek alsof Rowe veilig opgeborgen was achter slot en grendel. Maar dat had je gedacht. Ofschoon hij aan bezittingen

in zijn cel niet meer had dan zijn kleding en wat toiletpullen, wist hij zijn bewakers om de tuin te leiden....

Rowe sliep 's nachts weinig, maar niemand van het personeel wist waar hij dan wel mee bezig was.

Op het oog was er in zijn cel niets verdachts te zien en toch....

Een oplettende bewaker had in de gaten dat Rowe wel erg veel extra toiletpapier meenam in zijn cel. Hij dacht: "Wat moet hij daarmee? Hij kan het in de fik steken, maar hij heeft geen lucifers en wat kun je nou eigenlijk met papier? Daar kun je toch geen tralie mee doorzagen?"

Toch leek het hem verdacht. Zwaar tegen de zin van Rowe inspecteerde hij de cel en vond een versleten tandenborstel met een grote hoeveelheid papier. Toen ontdekte de bewaker, wat er aan de hand was.

Rowe had nachten lang het cement onder de tralies uitgegraven met het uiteinde van een tandenborstel. Zo kon hij een voor een de stenen uit de verankering halen. Niemand van de bewaking had ooit een steen of cementgruis gevonden. Het was een raadsel, waar hij dat puin gelaten had. Het bleek achteraf dat hij het losgekomen materiaal via de luchtkooi naar buiten bracht. De gaten die ontstonden doordat de voegen tussen de stenen weg waren, vulde hij met toiletpapier zo op, dat het leek alsof er niets aan de hand was. Met het blote oog zag je niet dat er een tralie los in het cement stond.

Rowe was in alle staten, dat zijn geheim op de valreep ontdekt was. De dag erop zou hij mogelijk vrij man zijn, als zijn plan gelukt was. Hij vloekte en ging tekeer als een beest, maar de bewaking hield hem in toom. Met drie man haalden ze hem zijn cel uit en hij mocht nog jaren in zijn eentje uitrazen in een andere cel.

Het was een geluk, dat Rowe niet de kans kreeg om te vluchten, anders had heel Nederland en mogelijk ook Duitsland een grote zoekactie op touw moeten zetten om deze beruchte crimineel weer achter de tralies te krijgen.

De bewaking had weer een les geleerd: als ze met een tandenborstel en papier konden uitbreken, dan was alles wat ze in hun cel meenamen verdacht, dus verboden!

Uiltje, een Bijzondere Gevangene

Als een gevangene (of verpleegde) voor 1900 „Verlof” had gekregen en geacht werd weer op eigen benen te kunnen staan, ging hij vaak tegen de winter weer in de fout en klopte hij weer bij de poorten van Veenhuizen aan. Zo ging dat ook met een van de meest opmerkelijke verpleegden, Leen den Uyl, die „Uiltje” werd genoemd. Hij had grote doordringende ogen, een typische neus met daaronder een prachtige snor, die hem een beetje het uiterlijk gaven van een uil. Hij was de zoon van een rijke boer in Zeeland. Niet onbemiddeld zou je denken, maar Uiltje was het zwarte schaap van de familie. Hij was tussen wal en schip geraakt en moest bedelen om zich

in leven te houden. Zijn familie had hem verstoten. Hij had geen vak geleerd en had geen thuis meer. Het was op een bepaald moment zo erg met hem gesteld, dat hij vanwege bedelarij werd opgepakt en naar Veenhuizen gebracht.

Daar kreeg hij werk, genoeg te eten en onderdak. Hij was een gelukkig mens en voelde zich helemaal thuis tussen zijn soortgenoten. Als je hem tegenkwam en vroeg: "Hoe gaat het, Uiltje," dan zei hij: "Kan niet beter meneer, elke week een pakje pruimtabak van Nikkel. Mmmmm die is zo lekker meneer en elke week een verschoning." Als je hem vroeg hoe hij hier gekomen was, wees hij op zijn keel en zei: "Kijk meneer, hier is een hele boerderij doorheen gegaan."

Als baas over de kruiwagen bij de bakkerij op het Tweede Gesticht bracht hij daar dagelijks turf om de ovens heet te houden. Die kruiwagen mocht niemand anders gebruiken. Elke keer als hij verlof had, lag die aan de ketting.

Het werd voorjaar en Uiltje's tijd zat er weer op. De kruiwagen ging aan de ketting en hij mocht naar huis. Maar waar moest hij heen? Hij had kind noch kraai, dus hij zwierf een paar dagen doelloos heen en weer. Prompt

meldde hij zich weer bij de poort van de gevangenis. „Pak me maar weer op meneer, ik wil er weer in,” zei Uiltje.

Zwarte Mulder, die de leiding had bij de GeWa had een beetje medelijden met Uiltje, maar kon geen gehoor geven aan zijn verzoek. „Ik kan je zo niet binnen laten,” zei hij. „Je hebt geen overtreding gemaakt of een misdaad begaan. Dus kun je niet opgenomen worden, maar weet je wat? Ik moet naar Assen, ga maar mee naar de politie, dan proberen we het daar. Ze kwamen samen op het politiebureau en een agent had oog voor Uiltjes probleem. Hij reageerde hierop met: „Er zijn nogal wat regels voor opname in Veenhuizen. U komt er zo niet meer in, maar heeft u ook geld?” „Ja,” zei Uiltje trots, in de hoop dat hij zich hiermee zou kunnen inkopen in Veenhuizen: „Ik heb zeker wel honderd gulden, meneer.” Dat was best veel geld voor die tijd, maar de agent reageerde onverwacht negatief: „Nou, dan kunnen we u niet oppakken, want alleen mensen zonder geld kunnen we binnen laten.” Uiltje reageerde geschokt op dit voor hem negatieve antwoord: „Maar wat moet ik dan doen om weer de gevangenis in te gaan, meneer?

Moet ik dan eerst een ruit ingooien hier op het politiebureau?” vroeg Uiltje. „Nou, ga eerst maar naar de hoertjes met je honderd gulden en als je niks meer hebt, kunnen we zien wat we doen,” was het antwoord van de politieagent.

„Dat is vies meneer”, zei Uiltje.

Hoe hij het daarna toch steeds klaarspeelde, wist niemand. Maar Uiltje kwam ook deze keer terug in zijn geliefde Veenhuizen en de kruiwagen voor de turf ging weer van de ketting.....

En.....vond je het een leuk Ebookje? Smaakt het naar meer, dan heb ik nog ca. 95 Bajesverhalen voor je met een voordeeltje.

Download nu voor 9 euro (ipv 12,50) het hele Ebook Bajesverhalen Veenhuizen (268 pag.) op www.bajesverhalen.nl of bestel het boek voor 18,50 euro ipv 22,50 (gratis verzending).